

**«Η βοήθειά μου θα 'ρθει από τον Κύριο που έφτιαξε τα ουράνια και τη γη»
(Ψαλμός 121 [120], 2)»**

Ποιος δεν έχει νιώσει κάποτε στη ζωή του ότι δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα; Είναι αυτό που βιώνει και ο συγγραφέας του Ψαλμού 121, ο οποίος περνάει δύσκολες στιγμές και αναρωτιέται από πού μπορεί να έρθει η βοήθεια που χρειάζεται. Η απάντηση βρίσκεται στην επιβεβαίωση της πίστης του στον Θεό, στον οποίο έχει εμπιστοσύνη. Η πεποίθηση με την οποία μιλάει για τον Κύριο, που φροντίζει και προστατεύει τον καθένα και όλο το λαό, εκφράζει μια βεβαιότητα που φαίνεται να πηγάζει από μια βαθιά προσωπική εμπειρία.

«Η βοήθειά μου θα 'ρθει από τον Κύριο που έφτιαξε τα ουράνια και τη γη»

Η συνέχεια του ψαλμού, πράγματι, είναι η διακήρυξη ενός ισχυρού και αγαπητού Θεού, ο οποίος δημιούργησε όλα όσα υπάρχουν και τα προστατεύει μέρα και νύχτα. Ο Κύριος «δεν θα αφήσει το πόδι σου να παραπατήσει, ούτε ο φύλακάς σου να αποκοιμηθεί», λέει ο ψαλμωδός, επιθυμώντας να πείσει τον αναγνώστη.

Μέσα στις δυσκολίες, ο συγγραφέας σήκωσε τα μάτια του, αναζήτησε ένα σημείο στήριξης έξω και πέρα από τον άμεσο κύκλο του και βρήκε μια απάντηση. Έζησε την εμπειρία ότι η βοήθεια προέρχεται από Εκείνον που σκέφτηκε και έδωσε ζωή σε κάθε πλάσμα, που συνεχίζει να το στηρίζει ανά πάσα στιγμή και που δεν το εγκαταλείπει ποτέ.

Πιστεύει ακράδαντα σε αυτόν τον Θεό που φροντίζει όλο το λαό μέρα και νύχτα - είναι «ο φύλακας του Ισραήλ» - σε σημείο που δεν μπορεί να μην το επικοινωνήσει στους άλλους.

«Η βοήθειά μου θα 'ρθει από τον Κύριο που έφτιαξε τα ουράνια και τη γη»

«Στις στιγμές αβεβαιότητας, αγωνίας και δισταγμού», λέει η Chiara Lubich, «ο Θεός θέλει να πιστεύουμε στην αγάπη Του και μας ζητά μια πράξη εμπιστοσύνης: (...) Θέλει να εκμεταλλευτούμε αυτές τις οδυνηρές περιστάσεις για να Του δείξουμε ότι πιστεύουμε στην αγάπη Του. Και αυτό σημαίνει: να έχουμε εμπιστοσύνη ότι είναι ο Πατέρας μας και ότι μας σκέφτεται. Να του αναθέτουμε όλες τις ανησυχίες μας. Να τις εναποθέτουμε σ' Εκείνον»¹. Αλλά με ποιον τρόπο η βοήθεια που προέρχεται από τον Θεό φτάνει σε καθέναν από εμάς;

Η Αγία Γραφή αναφέρει πολλά επεισόδια στα οποία αυτή η βοήθεια υλοποιείται μέσω της δράσης ανδρών και γυναικών, όπως ο Μωυσής, ο Ηλίας, ο Ελισσαιέ ή η Εσθήρ, που κλήθηκαν να γίνουν όργανα της θείας φροντίδας για τον λαό ή για ένα συγκεκριμένο άτομο.

Και εμείς, αν «σηκώσουμε τα μάτια μας», θα αναγνωρίσουμε τη δράση των ανθρώπων που, συνειδητά ή ασυνείδητα, μας βοηθούν, θα είμαστε ευγνώμονες στον Θεό, από τον οποίο προέρχεται τελικά κάθε καλό (αυτός δημιούργησε την καρδιά του καθενός) και θα μπορούμε να το μαρτυρήσουμε στους άλλους.

Φυσικά, είναι δύσκολο να το συνειδητοποιήσουμε αν είμαστε κλεισμένοι στον εαυτό μας και, σε δύσκολες στιγμές, σκεφτόμαστε πώς θα τα καταφέρουμε μόνοι μας.

Όταν ανοιγόμαστε, όταν κοιτάζουμε γύρω μας και σηκώνουμε τα μάτια μας, ανακαλύπτουμε επίσης ότι μπορούμε να γίνουμε όργανα του Θεού που φροντίζει για τις ανάγκες των παιδιών Του. Αντιλαμβανόμαστε τις ανάγκες των άλλων και μπορούμε τότε να τους προσφέρουμε πολύτιμη βοήθεια.

«Η βοήθειά μου θα 'ρθει από τον Κύριο που έφτιαξε τα ουράνια και τη γη»

Ο Ρότζερ από την Κόστα Ρίκα αφηγείται: «Ένας ιερέας που γνώριζα μου είπε ότι κάποιος θα ερχόταν να πάρει πάνες για ενήλικες που η ομάδα αλληλεγγύης στην οποία ανήκω είχε διαθέσει, γνωρίζοντας ότι ένας από τους ενορίτες του τις χρειαζόταν. Ενώ τον περίμενα, είδα να περνάει μπροστά από το σπίτι μου, μια γειτόνισσα που βρισκόταν σε πολύ δύσκολη κατάσταση και της έδωσα τα επτά τελευταία αυγά που είχα, καθώς και άλλα τρόφιμα. Ήταν έκπληκτη, γιατί δεν είχε τίποτα να φάει η ίδια, ο άντρας της και τα παιδιά της. Της υπενθύμισα την πρόσκληση του Ιησού: «Ζητήστε και θα σας δοθεί » (Μτ 7,7), τονίζοντας ότι είναι προσεκτικός στις ανάγκες μας. Γύρισε στο σπίτι της χαρούμενη και ευγνώμων προς τον Θεό. Το απόγευμα, έφτασε ο άνθρωπος που έστειλε ο ιερέας. Του πρόσφερα έναν καφέ. Ήταν φορτηγατζής και, καθώς κουβεντιάζαμε, τον ρώτησα τι μετέφερε. «Αυγά», μου απάντησε, και ήθελε να μου δώσει τριάντα δύο».

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής